

La Dolors Montserrat, filla de Sant Sadurn d'Anoia, és, a més de parlamentària, propietària d'una empresa de distribució i transport de mercaderies i, en aquest sentit, assegura que ella és empresària **"pràcticament de tota la vida"**. No en va, el seu avi, en Manuel, mort en accident laboral, era l'encarregat del subministrament dels productes d'un celler, i el seu pare, en Josep, va seguir les seves passes i des de l'any 1940 anava amb el camió a distribuir tot tipus d'articles, entre ells el cava, fins a Barcelona.

La seva filla recorda molt bé aquella època, l'època dels **"burots"**, funcionaris municipals encarregats de cobrar els drets d'entrada de certs productes: **"Era com una duana."** La Dolors encara era una nena quan acompanyava el seu pare a fer els repartiments i quan va acabar el batxillerat, tot i que li hauria agradat estudiar la carrera de Magisteri, va decidir quedar-se a casa: **"Em sentia molt identificada amb aquella feina."**

Abans de continuar, fixeu-vos si el pare de la nostra protagonista li tenia confiança que quan aquesta encara anava **"amb mitjonets"** la va enviar a Saragossa amb un xofer, per reclamar per un camió que no els havia donat bons resultats. És clar que, tot i tenir només tretze anys, aquella nena va aconseguir resoldre el problema de l'empresa familiar. Així, Cargo Trans Montserrat compta actualment amb trenta treballadors i vint-i-un mil metres quadrats per a emmagatzematge. També hi ha autònoms que col·laboren amb ells, i assalariats temporals per a les èpoques de més feina.

Quant a això, cal assenyalar que els treballadors són sagrats, per a ella **"tots estem al mateix vaixell"**, diu-, i és per aquest motiu que durant la crisi de l'any 1974 a l'empresària ni se li va passar pel cap, la possibilitat de reduir plantilla. Tanmateix, aquell any nefast va obligar la Dolors a jugar-se tot el patrimoni familiar, i vet aquí la prova dels riscos que implica el fet d'ocupar un càrrec com el de la nostra protagonista i que tenen molt a veure amb la postura que el govern adopti, envers els empresaris: **"Ens fan el marc i dins d'aquest marc ens hem de moure."**

Així, la feina d'empresari representa una contínua presa de decisions: **"Tu corres el risc, i si t'equivoques has d'assumir-ho; les trompades són el que t'ajudarà en el moment en què les coses vagin bé."** Cal afegir que la Dolors té molt clar que aquest èxit o aquest fracàs no l'afecta únicament a ella, sinó a tota l'empresa: **"El meu pare sempre deia que si guanyes un duro l'has de reinvertir en el negoci."** D'aquesta manera, la nostra interlocutora ha concentrat tots els seus esforços i sacrificis a Cargo Trans Montserrat, per tal d'estar sempre al peu del canó: **"No hem tancat ni un sol dia."** És clar que la passió d'aquesta dona per l'empresa s'ha multiplicat en adonar-se que el seu fill, en Jaume, vol prendre el relleu dels pares: **"Em sento rejuvenir; veig que té la mateixa il·lusió que jo tenia a la seva edat."**

En un altre ordre de coses, apuntarem ara que per si portar un negoci representés poca responsabilitat, la Dolors també ha de complir amb les seves obligacions com a parlamentària. Deixem, però, que sigui ella qui parli dels seus inicis en el món de la política: **"L'any 1982, en**

guanyar les eleccions els socialistes, se'm van obrir els ulls. A casa meva mai no havíem estat d'esquerres, sinó d'una dreta moderada, tot i que el meu pare havia treballat com un boig. Durant la guerra li va tocar el bàndol que li va tocar i prou." Així doncs, l'entorn familiar no va tenir res a veure en el posicionament de la nostra protagonista: **"A casa no vaig sentir a parlar mai ni de blancs ni de negres, vermells o blaus."** I, d'aquesta manera, ens explica clarament les seves tendències: **"Jo crec en grans projectes vinguts d'una dreta liberal, però no m'agraden les etiquetes. La política ben feta és al servei dels altres, així que hauríem d'escoltar més la gent."**

En definitiva, i tal com dèiem, va ser aquell 1982 que la Dolors es va adonar que **"si hi havia gent que apostava per un camí per arribar a l'ajuntament, després de tant de lluitar per arribar a la democràcia calia fer un servei."** I, amb aquesta vocació, l'empresària va posar fill a l'agulla: **"Quan em vaig presentar a les eleccions municipals de Sant Sadurn, el meu pare tenia por que perdés algun client. No va ser així, i, de fet, mai no he perdut cap client, per la política."** Vet aquí una prova que quan una empresa ofereix qualitat les tendències i activitats polítiques del seu propietari queden relegades a un segon pla.

Continuem, però, amb la història. Al cap d'un any, la nostra protagonista ja era regidora a l'ajuntament del seu poble, i fent camí ha aconseguit guanyar un escó al Parlament de Catalunya, on l'aprecien molt. Així, recorda una interpel·lació que va fer l'any 1988 al llavors conseller Joaquim Molins sobre transport que el Diari de Barcelona va qualificar de **"brillant"**. Aquella crítica li va donar més empenya, si cap, tant és així que en ocasió de la seva segona interpel·lació al mateix conseller, aquest no va ser capaç de respondre-li.

Són moltes, d'altra banda, les qüestions que la Dolors, des de la seva posició de parlamentària, s'adona que no tenen resposta. Una d'elles és la situació de les comarques del sud de Catalunya, que viuen sota l'amenaça de les indústries químiques i nuclears, i no compten amb una possibilitat real de fugida en cas d'emergència: **"Les infraestructures són el mirall d'un país, i cal un ordenament d'aquesta situació. A Catalunya s'ha avançat molt en carreteres, però encara existeix un desequilibri en certs indrets. L'instint enmig d'una situació catastròfica indueix a fugir, per això és necessari que hi hagi una bona xarxa de carreteres, que faciliti aquesta fugida."** Afortunadament, la Dolors ha aconseguit avenços, en aquest sentit, com ara la recent creació d'una sortida en direcció sud, des de Sant Sadurn d'Anoia, per l'autopista A-7.

Parlamentària, empresària i mare de quatre fills; ens preguntem com s'ho ha pogut fer, aquesta dona, per tirar endavant una família, amb tantes obligacions. La resposta és clara: **"Sent organitzativa i comptant amb un bon company, el meu marit, al costat."** I encara va més lluny: **"La família és l'eix del qual depèn l'èxit o el fracàs d'una empresa. Aquest equip és qui porta Cargo Trans Montserrat actualment."**

Dolors Montserrat - Sant Sadurní d'Anoia (l'Alt Penedès)